।।ତ୍ରୟୋତ୍ରିଂଶତ୍(୩୩) ଅଧ୍ୟାୟ ।।

ବିଛା ଦଂଶନ, ପ୍ଲେଗ ରୋଗରୁ ମୁକ୍ତି, ଜାମନେରରେ ଚମତ୍କାର, ବାବା ଏବେ ବି ଜାଗ୍ରତ, ଫଟୋ ଦ୍ୱାରା ବାବାଙ୍କ ସଗୁଣ ଦର୍ଶନ

ପୂର୍ବ ଅଧ୍ୟାୟରେ ଗୁରୁଙ୍କ ମହାନତା କଥା ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇଛି । ଏବେ ଏହି ଅଧ୍ୟାୟରେ ଉଦିର ମାହାତ୍ମ୍ୟ ଆଲୋଚନା କରିବା ।

ପ୍ରସ୍ତାବନା : ପ୍ରଥମେ ସେହି ମହାନ୍ ସନ୍ଥଗଣଙ୍କ ଚରଣରେ ପ୍ରଣିପାତ କରିବା, ଯାହାଙ୍କର କୃପାଦୃଷ୍ଟି ମାତ୍ରକେ ସମସ୍ତ ପାପ ଧୋଇ ହୋଇଯାଏ । ସନ୍ଥଙ୍କର ବାଣୀ ବଡ଼ ମଧୁର ଓ ଶିକ୍ଷାପ୍ରଦ । ଭକ୍ତ ମନରେ ତାହା ଅପୂର୍ବ ଆନନ୍ଦ ଖେଳାଇଦିଏ । ସେମାନଙ୍କ ମନରେ କୌଣସି ଭେଦଭାବ ଯଥା ଏହା ମୋର, ତାହା ତୁମର ଏପରି ବିଚାର ନଥାଏ । ତାଙ୍କର ଋଣ ଏ ଜନ୍ମରେ କ'ଣ, ଅନେକ ଜନ୍ମରେ ମଧ୍ୟ ପରିଶୋଧ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ଉଦି(ବିଭୂତି) : ଏହା ସର୍ବଜନବିଦିତ ଯେ ବାବା ସମସ୍ତଙ୍କଠାରୁ ଦକ୍ଷିଣା ନେଉଥିଲେ ଏବଂ ସେଥିରୁ ଏକ ବୃହତ ଅଂଶ ଦାନ କରିସାରିବା ପରେ ଯାହା ବଳୁଥିଲା, ସେଥିରୁ ସେ ଜାଳେଣି ସଂଗ୍ରହ କରି ଧୂନିକୁ ପ୍ରଜ୍ଜ୍ୱଳିତ କରି ରଖୁଥିଲେ । ଏହି ଧୂନିର ଭସ୍ମ ହେଉଛି ଉଦି । ଭକ୍ତମାନେ ଶିରିଡ଼ିରୁ ପ୍ରସ୍ଥାନ କରିବା ସମୟରେ ଏହି ଭସ୍ମ ସେମାନଙ୍କୁ ମୁକ୍ତହସ୍ତରେ ବିତରଣ କରାଯାଉଥିଲା ।

ଏହି ଉଦିରୁ ବାବା କ'ଣ ଶିକ୍ଷା ଦିଅନ୍ତି ? ଏହି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ସମସ୍ତ ପଦାର୍ଥ ଉଦି ବା ଭସ୍ମତୁଲ୍ୟ କ୍ଷଣସ୍ଥାୟୀ। ପଞ୍ଚତତ୍ତ୍ୱରେ ନିର୍ମିତ ଆମର ଏହି ଶରୀର ମଧ୍ୟ ସାଂସାରିକ ଭୋଗାଦି ପରେ ଦିନେ ବିନାଶ ହୋଇ ଭସ୍ମରେ ପରିଣତ ହେବ । ଭକ୍ତମାନଙ୍କୁ ଏହି କଥା ସ୍ମରଣ କରାଇବା ନିମନ୍ତେ ଅର୍ଥାତ ସେମାନଙ୍କ ଶରୀର ବି ଶେଷରେ ଭସ୍ମରେ ପରିଣତ ହେବ, ବାବା ଉଦି ବିତରଣ କରୁଥିଲେ । ଉଦି ଦ୍ୱାରା ବାବା ଆଉ ଗୋଟିଏ ଶିକ୍ଷା ମଧ୍ୟ ପ୍ରଦାନ କରୁଥିଲେ ଯେ ବ୍ରହ୍ମ ହିଁ ସତ୍ୟ ଏବଂ ଜଗତ ମିଥ୍ୟା ଅଟେ । ଏହି ସଂସାରରେ ବସ୍ତୁତଃ କିଏ କାହାର ପିତା, ପୁତ୍ର ବା ପତ୍ନୀ ନୁହେଁ । ଆମେ ଏକା ଆସିଛୁ ଏବଂ ଏକା ହିଁ ଯିବା ।

ପୂର୍ବରୁ ଦେଖାଯାଇଛି ଏବଂ ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧ୍ୟ ଅନୁଭବ କରାଯାଉଛି ଯେ ଉଦି ଦ୍ୱାରା ଅନେକ ଶାରୀରିକ ଏବଂ ମାନସିକ ରୋଗୀ ସୁସ୍ଥତା ଲାଭ କରୁଛନ୍ତି । ପ୍ରକୃତରେ ବାବା ଭକ୍ତମାନଙ୍କୁ ଦକ୍ଷିଣା ଏବଂ ଉଦି ଦ୍ୱାରା ସତ୍ୟ ଏବଂ ଅସତ୍ୟର ବିବେକ ତଥା ଅସତ୍ୟ ତ୍ୟାଗ କରିବାର ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଶିକ୍ଷା ଦେଉଥିଲେ । ଉଦିରୁ ବୈରାଗ୍ୟ ଏବଂ ଦକ୍ଷିଣାରୁ ତ୍ୟାଗର

ଶିକ୍ଷା ମିଳିଥାଏ । ଏହି ଉଭୟର ଅଭାବରେ ମାୟାରୂପକ ଭବସାଗରକୁ ପାର କରିବା କଠିନ, ଏଥିପାଇଁ ବାବା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ପୀଡ଼ା ନିଜେ ସହ୍ୟ କରି ଦକ୍ଷିଣା ଗ୍ରହଣ କରୁଥିଲେ । ଭକ୍ତମାନେ ବିଦାୟ ନେବା ସମୟରେ ପ୍ରସାଦ ରୂପରେ ଉଦି ଦେଇ ତଥା ମସ୍ତକରେ ଲଗାଇ ସେମାନଙ୍କୁ ଆଶୀର୍ବାଦ କରୁଥିଲେ । ଯେତେବେଳେ ବାବା ପ୍ରସନ୍ନ ଚିତ୍ତରେ ଥିଲେ, ପ୍ରେମ ସହକାରେ ଗୀତ ଗାଉଥିଲେ । ଏପରି ଏକ ଭଜନ ଉଦି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଅଛି । 'ରମତେ ରାମ ଆଓ ଜୀ ଆଓ ଜୀ, ଉଦିୟା କି ଗୋନିଆଁ ଲାଓଜୀ ।' ବାବା ବଡ଼ ଶୁଦ୍ଧ ଓ ମଧୁର ସ୍ୱରରେ ଏହା ଗାଉଥିଲେ ।

ଏସବୁ ତ ଉଦିର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପ୍ରଭାବ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଗଲା, ତାହାର ଭୌତିକ ପ୍ରଭାବ ମଧ୍ୟ ଥିଲା, ଯାହା ଭକ୍ତମାନଙ୍କର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ, ସମୃଦ୍ଧି, ଚିନ୍ତାମୁକ୍ତି ଏବଂ ଅନେକ ସାଂସାରିକ ଉପକାର କରୁଥିଲା । ଏହିପରି ଉଭୟ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଓ ସାଂସାରିକ କଲ୍ୟାଣ ଦିଗରେ ଉଦିର ମାହାତ୍ମ୍ୟ ଅନନ୍ୟ । ଏବେ ଉଦି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ କିଛି କାହାଣୀ ଶୁଣିବା ।

ବିଛା ଦଂଶନ : ନାସିକର ନାରାୟଣ ମୋତିରାମ ଜାନୀ ବାବାଙ୍କର ଭକ୍ତ ଥିଲେ । ବାବାଙ୍କର ଅନ୍ୟଜଣେ ଭକ୍ତ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ବାମନ ମୋଡ଼କଙ୍କ ଅଧୀନରେ ସେ କାମ କରୁଥିଲେ । ଥରେ ସେ ତାଙ୍କର ମାଆଙ୍କ ସହ ଶିରିଡ଼ି ଗଲେ ଓ ବାବାଙ୍କର ଦର୍ଶନ କଲେ । ବାବା ତାଙ୍କ ମା'ଙ୍କୁ କହିଲେ କି 'ଏବେ ତୁମର ପୁତ୍ର ଚାକିରି ଛାଡ଼ି ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ବ୍ୟବସାୟ କରିବା ଉଚିତ ।' କିଛି ଦିନ ପରେ ବାବାଙ୍କର ବଚନ ସତ୍ୟ ହେଲା । ନାରାୟଣ ଜାନୀ ଚାକିରି ଛାଡ଼ି ଏକ ବୋର୍ଡ଼ିଂ ଗୃହ 'ଆନନ୍ଦାଶ୍ରମ' ଚଳାଇବା ଆରମ୍ଭ କଲେ । ତାହା ବେଶ୍ ଭଲ ଚାଲିଲା । ଥରେ ନାରାୟଣରାଓଙ୍କର ଜଣେ ବନ୍ଧୁଙ୍କୁ ଗୋଟିଏ ବିଛା କାମୁଡ଼ିଦେଲା । ତାଙ୍କର ଶରୀରରେ ଅସହ୍ୟ ପୀଡ଼ା ହେଲା । ଏପରି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଉଦିର ପ୍ରଭାବ ରାମବାଣ ସଦୃଶ ଅଟେ, ବିଛା କାମୁଡ଼ିବା ସ୍ଥାନରେ ତାକୁ କେବଳ ଲଗାଇଦେବା କଥା । ନାରାୟଣ ଉଦି ଖୋଜିଲେ, କିନ୍ତୁ ପାଇଲେ ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କର ଫଟୋ ସମ୍ମୁଖରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇ ସେ ସହାୟତା ନିମନ୍ତେ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କର ନାମ ନେଇ ତାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଜଳୁଥିବା ଧୂପକାଠିର କିଛି ଭସ୍ମକୁ ବାବାଙ୍କର ଉଦି ମନେ କରି ବିଛା କାମୁଡ଼ିଥିବା ସ୍ଥାନରେ ଲଗାଇଦେଲେ । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର କଥା ସେ ହାତ ହଟାଇବା ମାତ୍ରେ ପୀଡ଼ା ଦୂର ହୋଇଗଲା ଏବଂ ଦୁହେଁ ଖୁସି ମନରେ ଫେରିଲେ ।

ପ୍ଲେଗରୁ ମୁକ୍ତି : ଥରେ ବାନ୍ଦ୍ରାର ଜଣେ ଭକ୍ତ ଦୂର ସ୍ଥାନରେ ରହୁଥିବା ତାଙ୍କର କନ୍ୟା, ପ୍ଲେଗ ରୋଗରେ ଆକ୍ରାନ୍ତ ହୋଇଥିବାର ଶୁଣିଲେ । ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଉଦି ନଥିଲା । ତେଣୁ ନାନାସାହେବ ଚନ୍ଦୋରକରଙ୍କୁ ଉଦି ପଠାଇବା ପାଇଁ ସେ ଖବରଦେଲେ । ସେତେବେଳେ ନାନାସାହେବ ଥାନେ ରେଲଷ୍ଟେସନ ନିକଟରେ ଥିଲେ । ପତ୍ନୀଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ସେ କଲ୍ୟାଣ ଯାତ୍ରା କରୁଥିଲେ । ତାଙ୍କ ପାଖରେ ମଧ୍ୟ

ସେତେବେଳେ ଉଦି ନଥିଲା । ତେଣୁ ସେ ରାସ୍ତାରୁ କିଛି ଧୂଳି ଉଠାଇ ଆଣିଲେ ଏବଂ ଶ୍ରୀ ସାଇବାବାଙ୍କର ଧ୍ୟାନକରି ତାଙ୍କର ସହାୟତା ନିମିତ୍ତ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ ତଥା ସେହି ଧୂଳିକୁ ତାଙ୍କର ପତ୍ନୀଙ୍କ ମସ୍ତକରେ ଲଗାଇଦେଲେ । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର ବିଷୟ ଯେ ସେହି ମୁହୂର୍ତ୍ତରୁ ଉକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର କନ୍ୟାର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟାବସ୍ଥାରେ ଉନ୍ନତି ହେବାକୁ ଲାଗିଲା ଏବଂ ସେ ସୁସ୍ଥ ହୋଇଗଲା ।

ଜାମନେରର ବିଲକ୍ଷଣ ଚମତ୍କାର : ୧୯୦୪-୦୫ ମସିହାରେ ନାନାସାହେବ ଚନ୍ଦୋରକର ଖାନଦେଶ ଜିଲା ଜାମନେରରେ ମାମଲତଦାର ଥିଲେ । ଏହା ଶିରିଡ଼ିଠାରୁ ପ୍ରାୟ ୧୦୦ ମାଇଲ ଦୂରରେ ଅବସ୍ଥିତ । ନାନାସାହେବଙ୍କ କନ୍ୟା ମୈନାତାଇ ସେହି ସମୟରେ ଗର୍ଭାବସ୍ଥାରେ ଥିଲେ ଏବଂ ପ୍ରସବ ସମୟ ଉପନୀତ ହୋଇଯାଇଥିଲା । ମାତ୍ର ପ୍ରସବ ନହେବାରୁ ତାଙ୍କର ଅବସ୍ଥା ବଡ଼ ଉଦ୍‌ବେଗଜନକ ହୋଇପଡ଼ିଥିଲା । ଦୁଇ ତିନିଦିନ ଧରି ଭୀଷଣ ବେଦନା ହେଉଥିଲା । ନାନାସାହେବ ସମସ୍ତ ପ୍ରୟାସ କଲେ କିନ୍ତୁ କିଛି ଫଳ ହେଲା ନାହିଁ । ଏହାପରେ ସେ ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣକରି ତାଙ୍କର ସହାୟତା ନିମିତ୍ତ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ । ସେହି ସମୟରେ ଶିରିଡ଼ିରେ ରାମଗୀର ବୁବା, ଯାହାଙ୍କୁ ବାବା ବାପୁଗୀର ବୁବା ବୋଲି ଡାକୁଥିଲେ, ତାଙ୍କ ଘର ଖାନଦେଶକୁ ଯିବାକୁ ବାହାରିଥିଲେ । ବାବା ତାଙ୍କୁ ଡାକି ଉଦି ଏବଂ ଗୋଟିଏ ଆରତି ବହି ଦେଇ ଫେରିବା ବାଟରେ ଜାମନେରରେ ଓହ୍ଲାଇ ନାନାସାହେବଙ୍କୁ ତାହା ଦେବାକୁ କହିଲେ । ରାମଗୀର ବୁବା କହିଲେ କି ତାଙ୍କ ପାଖରେ ମାତ୍ର ଦୁଇଟଙ୍କା ଅଛି, ଏତିକିରେ ବଡ଼ କଷ୍ଟରେ ସେ ଜଳଗାଓଁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯାଇପାରିବେ । ସେଠାରୁ ୩୦ ମାଇଲ ଆଗକୁ ପୁଣି ଯିବେ କିପରି ? ବାବା କହିଲେ ଚିନ୍ତା କରିବାର ନାହିଁ । ସବୁ ବ୍ୟବସ୍ଥା ହୋଇଯିବ ।' ବାବାଙ୍କ ଉକ୍ତି ଉପରେ ବିଶ୍ୱାସ କରି ରାମଗୀର ବୁବା ଶିରିଡ଼ି ପ୍ରସ୍ଥାନ କଲେ ଏବଂ ରାତି ୨ଟା ୪୫ ମିନିଟ୍ ସମୟରେ ଜଳଗାଓଁରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । ତାଙ୍କ ପାଖରେ ମାତ୍ର ଦୁଇ ଅଣା ବାକି ଥିଲା । ଷ୍ଟେସନରେ ସେ ଓହ୍ଲାଇବା ମାତ୍ରେ କେହି ଜଣେ ବଡ଼ ପାଟିରେ ଡାକୁଥିବାର ଶୁଣାଗଲା 'ଶିରିଡ଼ିରୁ ଆସିଥିବା ବାପୁଗୀର ବୁବା କେଉଁଠି ଅଛନ୍ତି ?' ସେ ଆଗକୁ ଯାଇ 'ମୁଁ ଶିରିଡ଼ିରୁ ଆସିଛି ଏବଂ ମୋର ନାମ ବାପୁଗୀର ବୁବା' ବୋଲି ପରିଚୟ ଦେଲେ । ଆଗନ୍ତୁକଜଣକ ତାଙ୍କୁ ନାନାସାହେବ ଚନ୍ଦୋରକର ପଠାଇଛନ୍ତି ବୋଲି କହି ଏକ ସୁସଜ୍ଜିତ ଟାଙ୍ଗା ନିକଟକୁ ନେଇଗଲା । ଟାଙ୍ଗାରେ ଦୁଇଟି ସୁନ୍ଦର ହୃଷ୍ଟପୁଷ୍ଟ ଘୋଡ଼ା ଯୋତା ହୋଇଥିଲା । ଦ୍ରୁତ ଗତିରେ ଟାଙ୍ଗାଟି ଚାଲିଲା । କିଛି ସମୟ ପରେ ଗୋଟିଏ ସ୍ଥାନରେ ଟାଙ୍ଗାଟି ଅଟକିଲା ଓ ଘୋଡ଼ାକୁ ପାଣି ପିଇବାକୁ ଦିଆଗଲା । ଏହା ମଧ୍ୟରେ ସେହି ଅଜ୍ଞାତ ବ୍ୟକ୍ତି ତଥା ଟାଙ୍ଗାଚାଳକ ରାମଗୀର ବୁବାଙ୍କୁ ସାମାନ୍ୟ ଜଳଯୋଗ କରିବା ପାଇଁ ଅନୁରୋଧ କଲା । ତେବେ ତାଙ୍କର ନିଶଦାଢ଼ି ତଥା ବେଶଭୂଷାରୁ ସେ ମୁସଲମାନ ମନେକରି ରାମଗୀର ବୁବା ଜଳପାନ କରିବାକୁ ମନା କରିଦେଲେ । ଟାଙ୍ଗାଚାଳକଜଣକ

ତାଙ୍କର ମନ କଥା ଜାଣିପାରି କହିଲେ ସେ ଗଡ଼ୱାଲର କ୍ଷେତ୍ରୀୟ ବଂଶୀ ହିନ୍ଦୁ ଅଟନ୍ତି । ନାନାସାହେବ ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଏହି ଜଳଖିଆ ପଠାଇଛନ୍ତି, ତେଣୁ ମନରେ କିଛି ସନ୍ଦେହ ରଖିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ଏହାପରେ ରାମଗୀର ବୁବା ତାଙ୍କ ସହ ମିଶି ଜଳପାନ କଲେ ଏବଂ ପୁଣି ଯାତ୍ରାରମ୍ଭ କରି ସୂର୍ଯ୍ୟୋଦୟ ବେଳକୁ ଜାମନେରରେ ପହଞ୍ଚିଗଲେ । ରାମଗୀର ବୁବା ଶୌଚକ୍ରିୟା ନିମନ୍ତେ ଗଲେ ଏବଂ କିଛି ସମୟ ପରେ ଯେତେବେଳେ ଫେରିଲେ ଘୋଡ଼ା, ଘୋଡ଼ାଗାଡ଼ି କିମ୍ବା ଚାଳକ, କାହାକୁ ନଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଚକିତ ହୋଇଗଲେ । ସେ ଜାଣିପାରୁନଥିଲେ ତାଙ୍କୁ କିଛି ସୂଚନା ନଦେଇ ଗାଡ଼ିଟି କିପରି କୁଆଡ଼େ ପଳାଇଗଲା ।

ନିକଟରେ ଥିବା କଚେରି ପାଖକୁ ଯାଇ ସେ ନାନାସାହେବଙ୍କ ଘର ପଚାରିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ଘରକୁ ଯାଇ ବାବା ତାଙ୍କ ହାତରେ ପଠାଇଥିବା ଆରତି ଓ ଉଦି ପ୍ରଦାନ କଲେ । ସେହି ସମୟରେ ମୈନାତାଇଙ୍କର ଅବସ୍ଥା ବଡ଼ ଉଦ୍‌ବେଗଜନକ ହୋଇଥିଲା ଓ ସମସ୍ତେ ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇପଡ଼ିଥିଲେ । ନାନାସାହେବ ପତ୍ନୀଙ୍କୁ ଡାକି ଉଦିକୁ ପାଣିରେ ଗୋଳାଇ କନ୍ୟାକୁ ପିଇବାକୁ ଦେବାକୁ ଏବଂ ଆରତି କରିବାକୁ କହିଲେ । ବାବାଙ୍କର ସହାୟତା ବଡ଼ ସମୟୋପଯୋଗୀ ବୋଲି ତାଙ୍କର ମନେ ହେଲା । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର ବିଷୟ ଯେ ଉଦି ପାନ କରିବାର କିଛି ସମୟ ପରେ ପ୍ରସବ କୁଶଳତାପୂର୍ବକ ହୋଇଗଲା । ଏହାପରେ ରାମଗୀର ବୁବା ଫେରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ନାନାସାହେବଙ୍କୁ ଟାଙ୍ଗାଚାଳକ, ଟାଙ୍ଗା ତଥା ଜଳପାନ ଆଦି ବ୍ୟବସ୍ଥା ନିମନ୍ତେ ଧନ୍ୟବାଦ ଦେଲେ; କିନ୍ତୁ ନାନାସାହେବ ଏକଥା ଶୁଣି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଚକିତ ହୋଇଗଲେ । କାରଣ ସେ କୌଣସି ଟାଙ୍ଗା କି ଟାଙ୍ଗାଚାଳକକୁ ପଠାଇନଥିଲେ ତଥା ଶିରିଡ଼ିରୁ ସେ ଆସୁଥିବା ନେଇ ତାଙ୍କଠାରେ କୌଣସି ପୂର୍ବ ସୂଚନା ନଥିଲା ।

ଥାନେର ଅବସରପ୍ରାପ୍ତ ମାମଲତଦାର ବି.ଭି. ଦେବ ନାନାସାହେବ ଚନ୍ଦୋରକରଙ୍କ ପୁତ୍ର ବାପୁସାହେବ ଚାନ୍ଦୋରକର ଏବଂ ଶିରିଡ଼ିର ରାମଗୀର ବୁବାଙ୍କୁ ଏହି ବିଷୟରେ ପଚାରିଥିଲେ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ଉତ୍ତରରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇ ଶ୍ରୀ ସାଇଲୀଳା ପତ୍ରିକାର ଭାଗ ୧୩(ସଂଖ୍ୟା ୧୧,୧୨,୧୩)ରେ ଗଦ୍ୟ ଏବଂ ପଦ୍ୟ ଆକାରରେ ଏକ ସୁନ୍ଦର ରଚନା ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲେ । (୧)ବି.ଭି. ନରସିଂହସ୍ୱାମୀ ମଧ୍ୟ ମୈନାତାଇ(ଭାଗ ୫, ପୃଷ୍ଠା ୧୪) (୨) ବାପୁସାହେବ ଚନ୍ଦୋରକର(ଭାଗ ୨୦, ପୃଷ୍ଠା ୫୦) ଏବଂ (୩) ରାମଗୀର ବୁବା (ଭାଗ ୨୭, ପୃଷ୍ଠା ୮୩)ଙ୍କ ବୟାନ ନେଇଥିଲେ, ଏବଂ ତାହା ଧାରାବାହିକ ଭାବରେ ୧ ଜୁନ ୧୯୩୬, ୧୬ ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୧୯୩୬ ଏବଂ ୧ ଡିସେମ୍ବର ୧୯୩୬ ସଂଖ୍ୟାରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଛି । 'ଭକ୍ତଙ୍କ ଅନୁଭବ' ପୁସ୍ତକର ତୃତୀୟ ସଂଖ୍ୟାରେ ମଧ୍ୟ ଏହି ଅନୁଭୂତି ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଛି । ନିମ୍ନଲିଖିତ ପ୍ରସଙ୍ଗ ରାମଗୀର ବୁବାଙ୍କ ଉକ୍ତି ଅନୁସାରେ ଉଦ୍ଧୃତ ହୋଇଛି ।

'ଦିନେ ବାବା ମୋତେ ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ଡାକି ଗୋଟିଏ ଉଦି ପୁଡ଼ିଆ ଏବଂ ଆରତି

ବହି ଦେଲେ ତଥା ଜାମନେର ଯାଇ ନାନାସାହେବଙ୍କୁ ହସ୍ତାନ୍ତର କରିବା ପାଇଁ କହିଲେ । ମୁଁ କହିଲି ମୋ ପାଖରେ ମାତ୍ର ଦୁଇ ଟଙ୍କା ଅଛି । କୋପରଗାଓଁରୁ ଜଳଗାଓଁ ଯିବା ଏବଂ ପୁଣି ସେଠାରୁ ବଳଦଗାଡ଼ିରେ ଜାମନେର ଯିବା ପାଇଁ ଏହି ଅର୍ଥ ଅଣ୍ଟିବ ନାହିଁ । ବାବା କହିଲେ 'ଆଲ୍ଲା ଦେଗା' । ସେଦିନ ଶୁକ୍ରବାର ଥିଲା । ମୁଁ ଶୀଘ୍ର ବାହାରିପଡ଼ିଲି । ମନମାଡ଼ରେ ସନ୍ଧ୍ୟା ୬.୩୦ ଓ ଜଳଗାଓଁରେ ପହଞ୍ଚିଲାବେଳକୁ ରାତି ୨ଟା ୪୫ ମିନିଟ୍ ହୋଇଥିଲା । ସେହି ସମୟରେ ପ୍ଲେଗରୋଗ ଯୋଗୁ କଟକଣା ଜାରି ହୋଇଥାଏ, ଏଣୁ ମୁଁ କିପରି ଜାମନେର ଯିବି ଭାବୁଥିଲି । ରାତି ୩ଟା ସମୟରେ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଆସିଲେ, ସେ ଗୋଡ଼ରେ ଲମ୍ବା ଜୋତା ପିନ୍ଧିଥିଲେ ଓ ମୁଣ୍ଡରେ ପଗଡ଼ି ବାନ୍ଧିଥିଲେ । ସେ ମୋତେ ଟାଙ୍ଗାରେ ବସାଇଲେ ଏବଂ ଟାଙ୍ଗା ଚାଲିଲା । ମୁଁ ଟିକେ ଭୟଭୀତ ହୋଇଯାଇଥିଲି । ବାଟରେ ଭଗୁର ପାଖରେ ମୁଁ ଜଳପାନ କଲି । ଯେତେବେଳେ ସକାଳେ ଜାମନେର ପହଞ୍ଚିଲି, ହଠାତ୍ ଶୌଚାଳୟ ଯିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ହେଲା । ତାପରେ ଯେତେବେଳେ ଫେରିଛି, କେହି ନଥିଲେ । ଟାଙ୍ଗା ଏବଂ ଟାଙ୍ଗାଚାଳକ ଅଦୃଶ୍ୟ ହୋଇଯାଇଥିଲେ ।'

।। ବାବା ଏବେ ବି ଜାଗ୍ରତ ।।

ନାରାୟଣ ରାଓ : ଭକ୍ତ ନାରାୟଣ ରାଓଙ୍କର ବାବାଙ୍କୁ ତିନିଥର ଦର୍ଶନ କରିବାର ସୌଭାଗ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା । ୧୯୧୮ ମସିହାରେ ବାବାଙ୍କ ମହାସମାଧିର ତିନିବର୍ଷ ପରେ ଥରେ ସେ ଶିରିଡ଼ି ଯିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ; କିନ୍ତୁ କୌଣସି କାରଣବଶତଃ ତାହା ସମ୍ଭବ ହେଉନଥିଲା । ବାବା ସମାଧିସ୍ଥ ହେବାର ବର୍ଷକ ପରେ ସେ ରୁଗ୍ଣ ହୋଇପଡ଼ିଲେ । କୌଣସି ଚିକିତ୍ସାରୁ ଉପକାର ମିଳିଲା ନାହିଁ । ଦିନରାତି ସେ ବାବାଙ୍କର ଧ୍ୟାନ କରିବାରେ ଲାଗିଲେ । ଦିନେ ରାତିରେ ଗୋଟିଏ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିଲେ ।

ଏକ ଗୁମ୍ଫା ମଧ୍ୟରୁ ବାବା ବାହାରି ଆସୁଛନ୍ତି ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ସାନ୍ତ୍ୱନା ଦେଇ କହୁଛନ୍ତି 'ବ୍ୟସ୍ତ ହୁଅ ନାହିଁ, କାଲିଠାରୁ ଭଲ ହୋଇଯିବ ଏବଂ ସପ୍ତାହ ପରେ ଚଲାବୁଲା କରିବାକୁ ଲାଗିବ ।' ଠିକ୍ ସେହି ସମୟରେ ନାରାୟଣ ରାଓ ସୁସ୍ଥ ହୋଇଗଲେ । ଏବେ ଏହା ବିଚାର କରିବାର କଥା ଯେ ବାବା ଦେହଧାରୀ ଥିବାବେଳେ ତାଙ୍କୁ ଜୀବିତ କୁହାଯାଉଥିଲା ଏବଂ ଦେହତ୍ୟାଗ କଲେ ବୋଲି ସେ କ'ଣ ମୃତ ହୋଇଗଲେ ? ନୁହେଁ, ବାବା ଅମର- ଜୀବନ ଓ ମୃତ୍ୟୁର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ । **ଥରେ ଯିଏ ଅନନ୍ୟ ଭାବରେ ତାଙ୍କର ଶରଣାଗତ ହୋଇଛି, ସେ ଯେଉଁଠାରେ ବି ଥାଉନା କାହିଁକି, ସେ ତା'ର ପୂର୍ଣ୍ଣ ସହାୟତା କରିଥାଆନ୍ତି । ସେ ସର୍ବଦା ପାଖ ପାଖରେ ରହିଥାନ୍ତି, ଆଉ ଯେଉଁପରି ରୂପ ନେଇ ମଧ୍ୟ ଭକ୍ତ ସମ୍ମୁଖରେ ପ୍ରକଟ ହୋଇ ତା'ର ଇଚ୍ଛା ପୂର୍ଣ୍ଣ କରନ୍ତି ।**

ଅପ୍ପାସାହେବ କୁଲକର୍ଣ୍ଣି : ୧୯୧୭ ମସିହାରେ ଆପ୍ପାସାହେବ କୁଲକର୍ଣ୍ଣିଙ୍କ ଶୁଭଦିନ

ଆସିଲା । ଥାନେକୁ ତାଙ୍କର ବଦଳି ହୋଇଗଲା । ବାଲାସାହେବ ଭାଟେଙ୍କଠାରୁ ପାଇଥିବା ଫଟୋକୁ ସେ ପ୍ରତ୍ୟହ ପୂଜା କରୁଥିଲେ । ବଡ଼ ନିର୍ମଳ ହୃଦୟରେ ସେ ପୂଜା କରୁଥିଲେ । ପ୍ରତିଦିନ ଫୁଲ, ଚନ୍ଦନ ଏବଂ ନୈବେଦ୍ୟ ବାବାଙ୍କୁ ଅର୍ପଣ କରୁଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କର ଦର୍ଶନ ପାଇଁ ଅଭିଳାଷ ରଖିଥିଲେ । ଏହି ବିଷୟରେ ଏତିକି କୁହାଯାଇପାରେ ଯେ **ଭାବପୂର୍ବକ ବାବାଙ୍କର ଫଟୋକୁ ଦେଖିବା ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କ ଦର୍ଶନ ସହିତ ସମାନ ଅଟେ ।** ନିମ୍ନରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ କଥାରୁ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ହୁଏ ।

।। ଫଟୋ ଦ୍ୱାରା ବାବାଙ୍କ ସଗୁଣ ଉପାସନା ।।

ବାଲାସାହେବ ସୂତାର : ମୁମ୍ବଇରେ ବାଲାବୁବା ନାମରେ ଜଣେ ସନ୍ଥ ଥିଲେ । ତାଙ୍କର ଅନନ୍ୟ ଭକ୍ତିଭାବ, ଜଣାଣ ଓ ଭଜନ ଗାନ ଏବଂ ଆଚରଣ ଦ୍ୱାରା ସେ 'ଆଧୁନିକ ତୁକାରାମ' ଭାବରେ ଖ୍ୟାତି ଅର୍ଜନ କରିଥିଲେ । ୧୯୧୭ ମସିହାରେ ସେ ଶିରିଡ଼ି ଆସିଲେ । ଯେତେବେଳେ ସେ ବାବାଙ୍କୁ ପ୍ରଣାମ କଲେ, ବାବା କହିଲେ 'ମୁଁ ତ ଏହାଙ୍କୁ ଚାରିବର୍ଷ ହେଲା ଜାଣିଛି ।'

ବାଲାବୁବା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲେ ଏବଂ କହିଲେ ସେ ତ ପ୍ରଥମଥର ପାଇଁ ଶିରିଡ଼ି ଆସିଛନ୍ତି, ଏହା କିପରି ସମ୍ଭବ ହେଲା ? ଗୂଢ଼ ଚିନ୍ତା କରିବା ପରେ ସେ ବାବାଙ୍କର ଉକ୍ତିର ଅର୍ଥ ହୃଦବୋଧ କଲେ ଏବଂ ମନ ଭିତରେ ଭାବିବାକୁ ଲାଗିଲେ କି ଏହି ସନ୍ଥ କେତେ ସର୍ବବ୍ୟାପକ ଏବଂ ସର୍ବଜ୍ଞାନୀ, ତଥା ଭକ୍ତମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ତାଙ୍କର ହୃଦୟରେ କେତେ ଦୟା ପୂରି ରହିଛି । ମୁଁ ତ ତାଙ୍କର ଫଟୋକୁ କେବଳ ନମସ୍କାର କରିଥିଲି, ସେହି ଘଟଣା ମଧ୍ୟ ସେ ଜାଣିଛନ୍ତି । ଏଥିପାଇଁ ସେ ମୋତେ ସେକଥାର ଅନୁଭବ କରାଇଲେ ଯେ **ତାଙ୍କର ଫଟୋ ଦେଖିବା ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର ଦର୍ଶନ ସଦୃଶ ଅଟେ ।**

ଏବେ ଆମେ ଆପ୍ପାସାହେବଙ୍କ କଥାକୁ ଆସିବା । ସେ ଯେତେବେଳେ ଥାନେରେ ଥିଲେ, ତାଙ୍କୁ ଭିମ୍ୱଡ଼ି ଗସ୍ତରେ ଯିବାକୁ ହେଲା । ସପ୍ତାହେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେଠାରୁ ଫେରିବା ସମ୍ଭବ ନଥିଲା । ତାଙ୍କର ଅନୁପସ୍ଥିତିରେ ତୃତୀୟ ଦିନ ତାଙ୍କ ଘରେ ନିମ୍ନଲିଖିତ ବିଚିତ୍ର ଘଟଣା ଘଟିଲା । ଦ୍ୱିପ୍ରହର ସମୟରେ ଆପ୍ପାସାହେବଙ୍କ ଘରକୁ ଜଣେ ଫକିର ଆସିଲେ, ଯାହାଙ୍କର ସ୍ୱରୂପ ବାବାଙ୍କର ଫଟୋ ଅନୁରୂପ ଥିଲା । ଶ୍ରୀମତୀ କୁଲକର୍ଣ୍ଣି ତଥା ତାଙ୍କର ପିଲାମାନେ ଭ୍ରମରେ ପଡ଼ି ତାଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ 'ଆପଣ ଶିରିଡ଼ିର ସାଇବାବା ତ ନୁହନ୍ତି ?' ଏହାର ଉତ୍ତରରେ ଅଜ୍ଞାତ ବ୍ୟକ୍ତିଜଣକ କହିଲେ ମୁଁ ତ ସାଇବାବାଙ୍କର ଆଜ୍ଞାବହ ସେବକ ଏବଂ ତାଙ୍କର ଆଦେଶକ୍ରମେ ହିଁ ଆପଣଙ୍କର କୁଶଳ ସମାଚାର ଜାଣିବା ପାଇଁ ଆସିଛି । ଫକିରଜଣକ ଦକ୍ଷିଣା ମାଗିଲେ ଏବଂ ଶ୍ରୀମତୀ କୁଲକର୍ଣ୍ଣି ତାଙ୍କୁ ଏକ ଟଙ୍କା ଦେଲେ । ତାପରେ ଫକିର ତାଙ୍କୁ ଗୋଟିଏ ଉଦି ପୁଡ଼ିଆ ଦେଇ ତାକୁ ପୂଜା ଘର ଫଟୋ ପାଖରେ ରଖିବାକୁ କହିଲେ । ଏହା ପରେ ସେ ଚାଲିଗଲେ । ଏବେ ଆସନ୍ତୁ,

ବାବାଙ୍କର ଅଦ୍‌ଭୂତ ଲୀଳା ଶ୍ରବଣ କରିବା ।

ଭିମ୍ବଡ଼ିରେ ଅପ୍ପାସାହେବଙ୍କର ଘୋଡ଼ା ରୋଗିଣା ହୋଇଗଲା ଓ ଚାଲିପାରିଲା ନାହିଁ । ତେଣୁ ସେହିଦିନ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ସେ ଘରକୁ ଫେରିଆସିଲେ । ଘରେ ପହଞ୍ଚି ପତ୍ନୀଙ୍କଠାରୁ ଫକିର ଆସିଥିବା କଥା ଶୁଣିଲେ । ଫକିରଙ୍କ ଦର୍ଶନରୁ ସେ ବଞ୍ଚିତ ହୋଇଥିବାରୁ ତାଙ୍କର ମନ ଦୁଃଖ ହେଲା ତଥା ପତ୍ନୀ ତାଙ୍କୁ ମାତ୍ର ଟଙ୍କାଟିଏ ଦକ୍ଷିଣା ଦେଇଥିବାରୁ ସେ ଆହୁରି ଦୁଃଖ କଲେ । ସେ ଥିଲେ ଅନ୍ତତଃ ୧୦ ଟଙ୍କା ଦେଇଥାନ୍ତେ ବୋଲି ମନେ ମନେ ଭାବିଲେ । ଏହାପରେ ଫକିରଜଣକ କେଉଁଠି ଥିବେ ଭାବି ତୁରନ୍ତ ତାଙ୍କର ସନ୍ଧାନରେ ବାହାରିପଡ଼ିଲେ । ଗ୍ରାମର ମସଜିଦ୍ ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସ୍ଥାନ ସେ ଖୋଜି ବୁଲିଲେ କିନ୍ତୁ କେଉଁଠି ବି କିଛି ସୂଚନା ମିଳିଲା ନାହିଁ ।

ପାଠକଗଣ ! ବତ୍ରିଂଶ ଅଧ୍ୟାୟରେ ବାବାଙ୍କ ଉକ୍ତିକୁ ଏବେ ସ୍ମରଣ କରନ୍ତୁ । **କ୍ଷୁଧା ପେଟରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଅନ୍ୱେଷଣ କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ।** ଆପ୍ପାସାହେବଙ୍କୁ ଏହି ଶିକ୍ଷା ମିଳିଲା । ନିରାଶ ହୋଇ ଘରକୁ ଫେରି ସେ ଭୋଜନ କଲେ ଓ ତାପରେ ପୁଣି ବନ୍ଧୁ ଚିତ୍ରେଙ୍କ ସହ ଉକ୍ତ ଫକିରଙ୍କ ସନ୍ଧାନରେ ବାହାରିଲେ । ଅଳ୍ପକିଛି ବାଟ ଯାଇଛନ୍ତି ବିପରୀତ ଦିଗରୁ ଜଣେ ଫକିର ଆସୁଥିବାର ଦେଖାଗଲା । ଉଲ୍ଲେଖ୍ୟ ବାହୁଲ୍ୟ ଯେ ସେହି ଫକିର ହିଁ ତାଙ୍କ ଘରକୁ ଆସିଥିଲେ । ବାବାଙ୍କ ରୂପ ସହ ତାଙ୍କର ଚେହେରାରେ ଅନେକ ସାମଞ୍ଜସ୍ୟ ଥିଲା । ଫକିରଜଣକ ହାତ ବଢ଼ାଇ ଦକ୍ଷିଣା ମାଗିଲେ । ଆପ୍ପାସାହେବ ତାଙ୍କୁ ଟଙ୍କାଟିଏ ଦେଲେ । ସେ ଆହୁରି ମାଗିଲେ । ଏଥର ଦୁଇ ଟଙ୍କା ଦେଲେ । ତଥାପି ସେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହେଲେ ନାହିଁ । ବନ୍ଧୁଙ୍କଠାରୁ ୩ ଟଙ୍କା ଧାର ଆଣି ଦେଲେ, କିନ୍ତୁ ସେ ପୁଣି ମାଗିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ତାପରେ ଅପ୍ପାସାହେବ ତାଙ୍କୁ ଘରକୁ ଆସିବାକୁ କହିଲେ । ସମସ୍ତେ ମିଶି ଘରକୁ ଗଲେ ।

ଅପ୍ପାସାହେବ ତାଙ୍କୁ ଆଉ ୩ ଟଙ୍କା ଦେଲେ ଅର୍ଥାତ ମୋଟ ୯ ଟଙ୍କା । ତଥାପି ଫକିରଜଣକ ଅସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଜଣାପଡୁଥିଲେ ଏବଂ ମାଗିବାରେ ଲାଗିଥିଲେ । ଅପ୍ପାସାହେବ ୧୦ ଟଙ୍କା ଦେବାକୁ କହିଥିଲେ । ତେଣୁ ତାଙ୍କଠାରୁ ୧୦ ଟଙ୍କା ନେବା ପରେ ଫକିର ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହେଲେ ଓ ଆଗରୁ ନେଇଥିବା ୯ ଟଙ୍କା ତାଙ୍କୁ ଫେରାଇଦେଲେ । ୯ ସଂଖ୍ୟା ବିଶେଷ ଅର୍ଥପୂର୍ଣ୍ଣ ତଥା ନବବିଧା ଭକ୍ତିର ସୂଚକ ।(୨୧ ଅଧ୍ୟାୟ ଦ୍ରଷ୍ଟବ୍ୟ) ଏହା ଉଲ୍ଲେଖନୀୟ ବିଷୟ ଯେ ଲକ୍ଷ୍ମୀବାଈଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବାବା ଶେଷ ସମୟରେ ନଅ ଟଙ୍କା ଦେଇଥିଲେ ।

ଉଦି ପୁଡ଼ିଆ ଖୋଲିବାରୁ ଅପ୍ପାସାହେବ ଦେଖିଲେ ଯେ ସେଥିରେ ଫୁଲ ପାଖୁଡ଼ା ଓ କିଛି ଅକ୍ଷତ ରହିଛି । ଯେତେବେଳେ ସେ ଶିରିଡ଼ି ଗଲେ, ବାବା ତାଙ୍କୁ ତାଙ୍କର ମସ୍ତକରୁ ଗୋଟିଏ କେଶ ମଧ୍ୟ ଦେଲେ । ଉଦି ଏବଂ କେଶକୁ ଗୋଟିଏ ତାବିଜରେ ରଖି ସେ ତାହାକୁ ହାତରେ ପିନ୍ଧିଥିଲେ । ଏବେ ଉଦିର ଶକ୍ତି ଅପ୍ପାସାହେବ ଅନୁଭବ କଲେ ।

ସେ କୁଶାଗ୍ର ବୁଦ୍ଧିର ଥିଲେ । ପ୍ରଥମେ ତାଙ୍କୁ ୪୦ ଟଙ୍କା ମାସିକ ବେତନ ମିଳୁଥିଲା, କିନ୍ତୁ ବାବାଙ୍କର ଉଦି ଓ ଫଟୋ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବା ପରେ ତାଙ୍କର ବେତନ ଦୁଇଗୁଣ ହୋଇଗଲା ତଥା ତାଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ଏବଂ ଯଶ ପ୍ରାପ୍ତି ହେଲା । ଏହି ଅସ୍ଥାୟୀ ଆକର୍ଷଣ ବ୍ୟତୀତ ତାଙ୍କର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପ୍ରଗତି ମଧ୍ୟ ଦ୍ରୁତଗତିରେ ହେବାକୁ ଲାଗିଲା । ଏଣୁ **ସୌଭାଗ୍ୟବଶତଃ ଯାହା ପାଖରେ ଉଦି ଅଛି, ସିଏ ସ୍ନାନ କରିବା ପରେ ମସ୍ତକରେ ଧାରଣ କରିବା ଉଚିତ ତଥା କିଛି ଜଳ ମିଶାଇ ତୀର୍ଥ ଭଳି ଗ୍ରହଣ କରିବା ବିଧେୟ ।**

ହରିଭାଉ କାର୍ଣ୍ଣିକ : ୧୯୧୭ ମସିହା ଗୁରୁପୂର୍ଣ୍ଣିମାର ଶୁଭ ଅବସରରେ ଥାନେ ଜିଲା ଡହାଣୁ ଗ୍ରାମର ହରିଭାଉ କାର୍ଣ୍ଣିକ ଶିରିଡ଼ି ଆସିଲେ ତଥା ବାବାଙ୍କର ଯଥାବିଧି ପୂଜା କଲେ । ସେ ବିଭିନ୍ନ ସାମଗ୍ରୀ ତଥା ଦକ୍ଷିଣା ଆଦି ଭେଟି ଦେବା ପରେ ଫେରିବା ନିମନ୍ତେ ଶ୍ୟାମାଙ୍କ ଜରିଆରେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଅନୁମତି ଭିକ୍ଷା କଲେ । ଦ୍ୱାରକାମାୟୀରୁ ସେ ଓହ୍ଲାଉଥାଆନ୍ତି, ଏହି ସମୟରେ ମନରେ ବିଚାର ଆସିଲା କି ବାବାଙ୍କୁ ଆଉ ଟଙ୍କାଟିଏ ଅର୍ପଣ କରିଥାନ୍ତେ । ପୁଣି ପଛକୁ ଫେରିବାକୁ ଇଚ୍ଛାକରି ଶ୍ୟାମାଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଦୃଷ୍ଟିପାତ କଲେ; କିନ୍ତୁ ଶ୍ୟାମା ଧ୍ୟାନ ଦେଲେନାହିଁ । ତାପରେ ସେ ପ୍ରସ୍ଥାନ କଲେ । ରାସ୍ତାରେ ନାସିକର କାଲାରାମ ମନ୍ଦିର ଦର୍ଶନ କରିବାକୁ ଗଲେ । ସନ୍ଥ ନରସିଂହ ମହାରାଜ, ଯିଏକି ମନ୍ଦିରର ମୁଖ୍ୟ ଦ୍ୱାର ଭିତରେ ବସୁଥାନ୍ତି, ଭକ୍ତମାନଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ହରିଭାଉଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଗଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କର ହାତ ଧରି କହିଲେ କି 'ମୋତେ ମୋର ଟଙ୍କାଟିଏ ଦେଇଦିଅ ।' କାର୍ଣ୍ଣିକ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଚକିତ ହୋଇଗଲେ ଏବଂ ଆନନ୍ଦରେ ଟଙ୍କାଟିଏ ପ୍ରଦାନ କଲେ । ବାବାଙ୍କୁ ଟଙ୍କାଟିଏ ଦେବା ପାଇଁ ସେ ଯେଉଁ ସଂକଳ୍ପ କରିଥିଲେ, ତାହା ନାସିକର ନରସିଂହ ମହାରାଜାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବାବା ନେଇଗଲେ ବୋଲି ତାଙ୍କର ସ୍ପଷ୍ଟ ଅନୁଭବ ହେଲା । ଏହି କଥାରୁ ପ୍ରମାଣିତ ହେଉଛି ଯେ ସନ୍ଥ ଅଭିନ୍ନ ଅଟନ୍ତି ତଥା ସେ କୌଣସି ନା କୌଣସି ରୂପରେ ଏକସଂଗରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥାନ୍ତି ।

ଶ୍ରୀ ସଦ୍‌ଗୁରୁ ସାଇନାଥାର୍ପଣମସ୍ତୁ । ଶୁଭଂ ଭବତୁ ।।